

Ξεραινόμαστε
μείναμε πήλινες πινακίδες μέ τυπωμένα χνάρια
άνθρωπινης κίνησης

Καί χιονίζει πάνω σέ γυρμένα πτώματα
ἄλογα σκυλιά κι ἄνθρωποι
πετρωμένα ἀπ' τό θάνατο
χιόνι
χιόνι
κι ὅλα τά χνάρια μας σθήνουν
χιόνι παγοποιός
ταριχευτής
φωτογράφος
ὁ μεγαλύτερος γλύπτης γι' ἀπόψε

ὅλα τά κορμιά στεγασμένα ἀπ' τό χέρι του

ΤΟ ΣΚΥΛΙ

I
Τό σκυλί γύρισε πάλι μέ τά δόντια του γεμάτα κόκαλα
ἕνα ἠλεκτρικό λαμπιόνι κάτω ἀπ' τή γλώσσα του
κάνει τόν ἐγκέφαλο διάφανη μεμβράνη
καί σφυρίζουν στό φῶς τά σαρκοβόρα ὄνειρα

II
Κανείς δέν εἶδε τό σκυλί νά φεύγει
τά κόκαλα ὅμως πούχε κρύψει στίς ρίζες τῶν τοίχων
τρίζαν τίς νύχτες
κι ἄς τούς δίναμε διάφορα ὀνόματα νά ἡσυχάζουν
Βγαίνουν κάθε βράδι
παρακινώντας τό ἕνα τ' ἄλλο μέ φωνές πνιχτές
βγαίνουν καί δείχναν κατά τό νοτιά
νά μήν ξεχνᾶμε πῶς τό σκυλί
τροχάει ἀλλοῦ τά δόντια του

Μπίλη Βέμη

